

голѣмиятъ градъ поругалъ и прокудилъ като „паднали“ . . .

Разгледахме зданието. Леки, но красиви и удобни постройки въ старъ норвежки стилъ. Всичко напомня богата селска къща съ добре уредено стопанство около ѝ. . . Възпитаничкитѣ сж раздѣлени на фамилии. Всѣка фамилия има своя стая за занимание, а спалнитѣ на цѣлата фамилия сж групирани въ една частъ на зданието — втория етажъ. Възрастнитѣ девиси сж оставени обикновено по една въ стая. Въ тия малки, но удобни стаички всѣко момиче се чувствува напълно у дома си — пълень господаръ. Въ долния етажъ сж салонътъ за празнични и вечерни забави и беседи, учебнитѣ стаи, библиотеката и читалнята, които най-много се използватъ въ празнични дни и нѣкои работилници. Всичко трепери отъ чистота.

Минахме презъ тъкачницата. Ето нашитѣ стари станове съ всичкитѣ имъ принадлежности — чѣкръци, въртележчета, сувалки и пр. и пр. — въ които здрави, чисти, червендалести девиси тъкатъ чудно хубави народни платове и черги. До тѣхъ наредени по-малки станчета — за пояси и ленти. Въ другата стая художнички девиси рисуватъ модели за килимчета и шевици. Още по-нататкъ други плетатъ рогозки, изтривалки, обуца, кошници и др. отъ разни лика и прѣчки, и срещу тѣхъ изработватъ най-различни видове четки. Чиста и ху-

бава работа видѣхме и въ книго-везницата. Голѣма изненада бѣше за насъ общарската работилница, дето запасалитѣ си общарски пристилки момичета не само кърпятъ обуца, но и изработватъ съ вкусъ нови такива. А въ столарската работилница? Колко послушни бѣха дърводѣлскитѣ инструменти въ нѣжнитѣ рѣце на майсторкитѣ жени! И въ тъкачницата, и въ дърводѣлницата, и въ шивачницата, въ краварницата, млѣкарницата, въ кухнята, въ пералнята и гладачницата, на полето и въ гората, както и въ учебната стая, на сцената и въ читалнята — навсѣкжде все сж щитѣ приветливи и свежи девиси съ подигнатъ духъ и будна човѣщина, потънали въ най-усиленна дружна полезна работа. Подъ пукота на тоя творчески трудъ, задъ хубавитѣ негови видими творби човѣкъ долавя, какъ се кове нѣщо невидимо и свето, какъ се коватъ нови сърдца и нови души за нови хора . . . Надникнахме и въ църквичата на института, тайнствено сгушена между пѣстро-цвѣтна зеленина, — „Това тайнство, което започваме въ работилницата, продължаваме на учебническия чинъ и въ читалнята, завършваме въ онова кѣтче на миръ и себевглѣбяване“ — ни казваше директорката, когато влизохме въ параклисътъ . . .

Много и хубави работи видѣхме по полето, въ градинитѣ, разсадницитѣ, гората, краварницата, кокошарника, въ цвѣтарника и